

[Horn.]

ministeren for, at det er en mere fornuftig ordning, man her er nået frem til, end den der var lagt op til fra visse sider for et år siden.

Det er jo sådan, at der var tre kriterier for, at mennesker sparer op. Det var angsten for arbejdsløshed, for sygdom og for alderdom. De to første ting er vel delvis klareret af med det sikkerhedsnet, der er skabt, men den sidste: angsten for alderdommen, trangen til at have sin egen bolig, hvor man kan være i fred og ro, spiller stadig en stor rolle for ethvert menneske. De, der tror, at vi kan slippe let uden om det og bare lade det gå tilfældigt, tager fejl. Vi er her ved noget, hvor det personlige ansvar spiller en rolle. Det er nødvendigt at erkende, at vi må støtte de folk, som gør en indsats for at skaffe deres egen bolig. De skaber værdier som rækker mindst 200 år frem. Vi taler meget om, at vi skal øge opsparingen. Her er en af de sikreste, for her spiller vi med noget i mennesket indbygget, og de, der forsøger at gå på tværs af denne trang hos mennesket til at skaffe sig en bolig at bo i, forhindrer, at vi kan leve i et sundt samfund. Vi ser hver dag, når vi rejser rundt i landet, hvordan unge mennesker har sparet op, har undværet og har ladet deres børn undvære, for at de kunne få en bolig, og de skal undvære i adskillige år, når de flytter ind for at kunne bo der. Vi har også set, at de har lagt krop til. Man kan som dansk blive stolt ved at se, at en ung kone tager spaden og skovlen fat for at hjælpe til med at skaffe de sidste kroner, for at de kan have deres egen bolig. Uden at vurdere denne kraft i det danske folk kan man ikke løse vore boligproblemer.

Med de betænkeligheder, der er ved det, vi her gør, og ærgrelsen over, som vor gruppeformand sagde i går, at vi ikke kunne nå til enighed om en fornuftig løsning, skal jeg alligevel erkende, at sådan som det ligger vil jeg stemme for de tre lovforslag. Jeg ville gerne have sagt dette, der i høj grad bygger på min personlige opfattelse af, at denne udvanding af det personlige ansvar er en ulykke for vort land. Husk det, ærede gruppefæller og tingmedlemmer, som skal beskæftige sig med boligproblemer i den kommende tid.

Boligministeren (Helge Nielsen): Må jeg til hr. Bendix sige, som jeg også sagde det ved anden behandling, at jeg under disse langvarige forhandlinger har betragtet hr. Bendix som en saglig forhandler og sat stor pris på denne saglighed. Jeg synes, at denne saglighed blev sat stærkt over styr i hr. Bendix' indlæg her ved tredje behandling. Når hr. Bendix ligesom andre ordførere kunne nævne det tal, der i lovforslaget er angivet til maksimalt 250 mill. kr. pr. år i overgangsperioden, som en samlet sum på 2,5 milliard kr., ved hr. Bendix både fra samtaler og samråd i boligudvalget, at dette ikke er korrekt, men at det er et betydelig mindre beløb, der bliver tale om. Dette er et maksimumsbeløb, der især skal anvendes i de første år, og som vil blive nedtrappet til nul i løbet af relativ kort tid.

Må jeg med hensyn til bemærkningerne om udligningsbidraget i henholdsvis de almennyttige selskaber og de private udlejningsselskaber komme med den tilføjelse, at efter de seneste beregninger, vi har foretaget, vil 2 pct. i den almennyttige sektor blive en for stor huslejestigning, og derfor er parterne enedes om den ene procent. Det er samtidig understreget i protokollatet, at der er også her en samhörighed mellem det almennyttige og det private byggeris udvikling i udligningsbidraget, idet det i protokollatet er fastsat, at man efter at have gennemført den samme ene procent skal tage op til undersøgelse, hvad den ene procent har betydet. Derfor er der intet grundlag for på nuværende tidspunkt at komme med den konklusion, at der her vil blive forskelsbehandling.

Hr. Bendix og andre ordførere har været inde på den bemærkning, der står i udkastet til beretningen om parternes enighed. Det er helt korrekt, at sådan er det, og sådan var det også, da de fire partier i folketinget i 1966 indgik et boligforlig. Der var den samme binding over for forligsparterne og de samme muligheder for forligsparterne, som der er i denne bemærkning, og jeg vil helt sidestille denne sætning med det, vi havde i 1966-forliget.

Hr. Bendix rejste igen spørgsmålet om de regulerede områder. Jeg vil gentage det, jeg svarede ved anden behandling på hr. Bendix' spørgsmål, at det er en ting, jeg er villig